

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 16. dubna 2012 v trestní věci obžalovaného Ing. Vladimíra Mičkala, nar. 9.4.1951, *t a k t o* :

Odvolání obžalovaného Ing. Vladimíra Mičkala proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 25. 10. 2011 č.j. 1 T 149/2010 – 277 se jako nedůvodné *z a m í t á*.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zákona č. 140/1961 Sb., jehož se měl dopustit tím, že v Plzni v době od 25.4.2009 do provedení domovní prohlídky dne 9.7.2009 měl ve svém bytě v Kotíkovská 747/42 krátkou palnou kulovou zbraň – samonabíjecí pistolí ČZ vzor 70 ráže 7,65 mm Browning přesto, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Západočeského kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 12.2.2009 č.j. MRPM-3140/ČJ-2008-IZ, které nabylo právní moci dne 25.4.2009, bylo rozhodnuto o odnětí zbrojního průkazu č. AK809483 pro skupinu oprávnění E platného do 10.5.2009, neboť přestal splňovat podmínky zdravotní způsobilosti podle § 20 odst. 3 zák. č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu. Za to byl odsouzen podle § 185 odst. 1 tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání šesti týdnů. Podle §§ 58 odst. 1 a 59 odst. 1 tr. zákona byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku. Současně okresní soud podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zákona uložil obžalovanému trest propadnutí věci – samonabíjecí pistole ČZ vzor 70 ráže 7,65 mm Browning v.č. 300337.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které odůvodnil nejprve prostřednictvím svého obhájce, posléze i vlastnoručním podáním předloženým krátkou cestou odvolacímu soudu po zahájení veřejného zasedání o odvolání. V kvalifikovaném odůvodnění odvolání napadá odvolatel všechny výroky, výslovně výrok o vině. Namítá rozpory v provedených důkazech, a to zejména ve vztahu k závěrům znaleckého posudku z oboru zdravotnictví – odvětví psychiatrie. Poukazuje na rozpory mezi závěry znaleckého posudku vypracovaného MUDr. Švarcem a předcházejícím vyšetřením prováděným v Psychiatrické léčebně v Dobřanech, kdy lékaři k takovému podání k vyjádření speciálně přizvanými vyznělo vyšetření v opačném gardu, neboť na základě tohoto podání zprávy došla Policie ČR k názoru, že zbrojní průkaz není obžalovaný oprávněn držet. Z toho dovozuje, že tato dvě vyšetření si navzájem odporují, a proto by měl být vypracován znalecký posudek revizní, který by obdobnou situaci postavil najisto. Vyjadřuje názor, že rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného jsou buď zachovány, a v takovém případě mu byl zbrojní průkaz odebrán v rozporu s právem, nebo vyšetření v Léčebně v Dobřanech je odpovídající jeho zdravotnímu stavu a v takovém případě není trestně odpovědný. Zdůrazňuje, že v napadeném rozsudku jsou citována i další dvě lékařská vyšetření, a to jednak MUDr. Ludmily Beranové ze dne 28.7.2009, která konstatuje, že odvolatel je schopen jak výkonu parašutismu, tak i držení zbrojního průkazu, a dále je konstatováno rozhodnutí Okresního soudu Plzeň-město, kde bylo vedeno řízení o zbavení způsobilosti k právním úkonům. Obě řízení byla ukončena s výsledkem, že takových činností je schopen. Z toho dovozuje, že zdravotní stav nebyl postaven najisto tak, aby bylo prokázáno beze všech pochybností, zda

odvolatel je či není trestně odpovědný. Proto navrhuje zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit k novému řízení a rozhodnutí.

Obžalovaný sám na počátku veřejného zasedání nejprve namítl podjatost předsedy senátu s tím, že v tomto trestním procesu již jednou vystupoval a dále, že se těžce zkompromitoval nespravedlivým odsouzením Jiřího Kajínka. Současně obžalovaný namítá podjatost celé soudní výkonné moci, všech soudců krajského soudu, Nejvyššího soudu, Vrchního soudu a Ústavního soudu, protože byl celkem 3,5 měsíce vězněn a týrán a dodnes neví, za co byl tímto odnětím svobody potrestán. Zároveň předložil 14ti stránkové písemné podání. V něm vyjadřuje názor, že soudce Patzenhauer je závislý, zdůrazňuje, že ještě před odsouzením byl celkem 3,5 měsíce protiprávně vězněn a týrán mezi alkoholiky, narkomany a recidivisty za účelem udělat z něj nesvéprávného blázna, jehož pobyt na svobodě je nebezpečný a nařídít mu pokud možno „ochrannou léčbu“. S napadeným rozsudkem nesouhlasí, kriminálního ze sebe tímto zkorumpovaným režimem nikdy udělat nenechá, protože nikdy žádný zločin nespáchal ani spáchat nehodlá. Ve vztahu k samosoudci zdůrazňuje, že ten je sám paranoidním psychopatem, ovládaným bludy, protože například nedovolil žalovanému připojení notebooku do zásuvky se zdůvodněním, že se nebude připojovat notebook na účet státu, dále nedokázal žalovanému odpovědět na otázku, na jaké právnické fakultě a od kdy dokdy studoval a před svým jménem neuvádí titul. Rovněž vyjadřuje svůj názor, že soudce Patzenhauer je právně málo gramotný. V té souvislosti sám rozebírá dikci ust. § 185 odst. 1 tr. zákona ve vztahu k možnosti uložení alternativních trestů.

Dále vytýká „žalobci“, že porušil zákon tím, že stíhal obžalovaného pro trestný čin, na který se vztahovala amnestie, a to v době od 1.2.2009 do 31.7.2009. Zdůrazňuje, že „žalovaný“ měl právo využít této amnestie neomezeně po celou dobu jejího trvání, nikoliv jenom na jejím počátku. Toto právo na amnestii však žalobce žalovanému těžce pošlapal a svým protiprávním jednáním mu znemožnil ji vydat. Vytýká soudu prvního stupně, že sice zkoumal, ale nepřezkoumal v plné jurisdikci rozhodnutí učiněné ve správním řízení týkající se zbrojního průkazu žalovaného, neboť neprovedl důkaz, kterým byl výslech MUDr. Ježkové, která jediná byla oprávněna zkoumat způsobilost žalovaného k držení zbrojního průkazu. Ta ale porušila zákon tím, že nevykonala to, co měla za povinnost vykonat, „protože měla vyzvat, ale nevyzvala“. Místo ní vyslychal soudce Patzenhauer, co si ani nepřečetl zákon o zbraních a střelivu, jiné svědky, kteří oprávnění zkoumat tuto způsobilost nebyli. V této souvislosti zdůrazňuje, že neví, proti čemu se má na tomto místě správně odvolat, protože žalobce prostřednictvím málo gramotného soudce jasně nevedl, zda v trestním řízení je či není vázán rozhodnutím učiněným ve správním řízení, na jehož základě měl žalovaný spáchat trestný čin, tedy zda toto rozhodnutí podléhá přezkumu v plné jurisdikci nestranným a nezávislým soudem či nikoliv, podobně jako tomu je v řízení občanskoprávním.

Následně na straně 4 svého podání zpochybňuje závěry učiněné MUDr. Šupinou a MUDr. Škopkovou s tím, že žalobcem navrhovaný Dr. Šupina není oprávněn posuzovat, zda žalovaný je či není schopen vlastnit zbrojní průkaz, v té souvislosti zdůrazňuje, že znalkyně Škopková je postižena těžkou stařeckou demencí doprovázenou persekčními bludy a rovněž není oprávněna posuzovat jeho schopnost vlastnit zbrojní průkaz.

V dalších částech svého podání se opakovaně vrací k ústavnímu pozorování za účelem zkoumání duševního stavu a vyjadřuje se k porušování lidských práv a jiným kauzám. Rovněž namítá, že všehoschopný soudce Patzenhauer nevedl v rozsudku jméno žalující osoby, kterou je státní zástupce, což srovnává s procesem Milady Horákové. Namítá, že do

výše trestu nebyl zahrnut předchozí protiprávní trest odnětí svobody v délce 3,5 měsíce, který si odseděl v nápravných ústavech mezi alkoholiky, narkomany a recidivisty v Plzni a Praze.

Podle jeho názoru žalobce zatížil řízení další vadou tím, že přidělil tento proces závislému podjatému soudci Polákovi, který se těžce zkompromitoval nespravedlivým odsouzením pana Jiřího Kajínka na doživotí. Ten navíc již v této věci jednou jednal, a to úmyslně v neveřejném zasedání v nepřítomnosti žalovaného dne 19.9.2011, což považuje za porušení lidských práv a svobod. Vyslovuje názor, že „*státní verbež musí o něm vždy jednat výhradně a zásadně v jeho přítomnosti, a to i kdyby měl sedět na lavici pro veřejnost bez možnosti do jednání zasahovat*“. Podle jeho názoru tak došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces a je zde důvodné podezření, že soudce Polák není nestranný a nezávislý, protože je skoro jistě podjatý. Podobným způsobem se ostatně vyjadřuje i o „*justičním vrahovi Šilhavém v tomto trestním řízení taktéž figurujícím, a to s odkazem na popravu jednoho z bratrů Barešů v minulosti*“, podobným způsobem nahlíží i na ústavního soudce Nikodýma a soudce Krajského soudu v Plzni Wiplingera. Poukazuje na protiprávní manipulaci se spisem (straně 6-7 podání), namítá rozpory mezi znalci Poříckým a Škopkovou, přičemž vytýká, že proti němu byl použit znalecký posudek Heleny Škopkové ze dne 16.11.2008, který je nepravdivý.

Ve svém odůvodnění odvolání, které je zčásti koncipováno jako podání v občanskoprávním řízení, svá tvrzení dokládá návrhy na doplnění dokazování, a to přes provedení listinných důkazů a zvukového záznamu z výsledku žalovaného, přes výsledky znalkyně Škopkové, svědků Jiřího Kajínka a Pravoslava Poláka, znalkyně MUDr. Krausové, svědka MUDr. Faita z nápravného ústavu v Dobřanech, výsledky policisty JUDr. Soukupa, plk. Petra Rumla, svědků – soudců Patzenhauera, Šilhavého, Wiplingera a Nikodýma. Vyslovuje názor, že naverbovaní znalci si svoje znalecké posudky kolegiálně navzájem potvrzují, protože v opačném případě by se navzájem posazovali do vězení, a to by byli sami proti sobě, domáhá se zodpovězení otázky, jaký zločin předtím spáchal, či jakým zákonem chráněné zájmy práva a svobody chtěl tento zkorumpovaný, protilidový, v jádru fašistický režim tímto faktem bezpráví chránit (v návaznosti na ústavní pozorování) a zdůrazňuje, že dokud žalobce žalovanému na tuto otázku neodpoví, nemůže bohužel žalovaný pokračovat dál v tomto výčtu vad. Domáhá se toho, aby rozsudek odvolacího soudu obsahoval výrok, že je nevinný, nikdy žádný trestný čin nespáchal, žalobce nedokázal, že by žalovaný nebyl schopný vlastnit zbrojní průkaz, žalovaný dokázal, že je schopen vlastnit jak řidičský, tak i zbrojní průkaz, ten od roku 1995 dodnes, žalovaný nikdy proti nikomu žádnou zbraň na obranu svého zdraví, života, majetku a svobody nepoužil, přestože mohl a měl na to ze zákona právo. Dále se domáhá výroku, že ust. § 116 odst. 1 zák. č. 141/1961 Sb. trestního řádu je protiústavní, že lidská práva a svobody žalovaného byly žalobcem těžce pošlapány, znalecký posudek znalkyně Škopkové ze dne 16.11.2008 je nepravdivý a všechny znalecké posudky, které ho nevyvrací, nezneplatňují nebo dokonce potvrzují, jsou pravdivé. Domáhá se výroku, že znalci Škopková, Pořícký a Švarc spáchali trestný čin podle § 175 odst. 1 a § 158 tr. zákona, státní zástupci Růžička a Řeřicha spáchali trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele dle § 158 tr. zákona, znalkyně Krausová spáchala trestný čin podle § 232 odst. 1 tr. zákona, dalšího závěru se domáhá s poukazem na to, že nepřičetnost podle § 12 tr. zákona může žalobce zkoumat žalobci pouze a jedině na návrh obviněného, který má plnou právní subjektivitu a jeho způsobilost k právním úkonům není nijak nikým omezena, dále se domáhá výroku, že MUDr. Ježková porušila § 20 odst. 5 zák. č. 119/2002 Sb. a domáhá se zrušení řady rozhodnutí uvedených pod body 11) až 20) svého závěrečného návrhu, pod bodem 21) se domáhá výroku, že žalovaný je člověk, jehož chování nijak nevybočuje z morálních norem uznávaných všemi slušnými lidmi v této společnosti, že žalobce porušil

lidská práva a svobody žalovaného chráněné Listinou lidských práv a svobod, žalobce dostává za povinnost uhradit žalovanému jeho náklady za tento proces v rozsahu dodatečné specifikace a žalobce dostává za povinnost odškodnit újmu způsobenou žalovanému, kterou dostávají z povinnosti zaplatit viníci podle míry zavinění.

Podle § 254 odst. 1 trestního řádu (nadále i tr.řádu) nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Krajský soud z podnětu včas podaného odvolání obžalovaného přezkoumal napadené výroky o vině i trestu, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a došel k závěru, že odvolání není důvodné.

Zdejší soud se nejprve zabýval námitkou podjatosti obžalovaného a usnesením podle § 30 odst. 1 tr. řádu rozhodl tak, že žádný z členů odvolacího senátu není vyloučen z úkonů tohoto řízení, neboť nemají žádný vztah k projednávané věci nebo k účastníkům řízení a nejsou u nich dány ani zákonné důvody vyloučení ve smyslu § 30 odst. 2 tr. řádu. V tomto řízení zdejší soud rozhodoval až po podání obžaloby, výhradně o stížnosti proti rozhodnutí o tom, že samosoudce okresního soudu Luboš Patzenhauer není vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení, a to usnesením ze dne 19.9.2011 sp.zn. 8 To 389/2011. V bližším lze odkázat na odůvodnění předmětného usnesení podle § 30 odst. 1 trestního řádu, byť v něm se zdejší soud vyjadřoval i k námitkám dle § 30 odst.2 tr.řádu.

Odvolací soud neshledal podstatné vady řízení v procesním postupu nalézacího soudu ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu, které by samy o sobě odůvodnily zrušení napadeného rozsudku. Pokud jde o námitky odvolatele vztahující se k předchozímu řízení, které byly specifikovány ve vlastnoručním odůvodnění odvolání samotným obžalovaným, tyto považuje zdejší soud za zčásti nedůvodné a zčásti irelevantní vztahující se k jiným řízením a jiným rozhodnutím. Lze dovodit, že obžalovaný zcela nepochopil důvod, účel a smysl ústavního pozorování dle § 116 odst. 2 tr. řádu, přestože jeho umístění na pozorování v uzavřeném ústavu vycházelo z toho, že předchozí pokusy o ambulantní vyšetření jeho duševního stavu nebyly úspěšné, a to i proto, že se znalci nekomunikovali. Je evidentní, že odvolatel zaměňuje omezení osobní svobody podle § 116 odst. 2 tr. řádu, které sice je velmi závažným zásahem do základních práv a svobody občanů s ohledem na omezení osobní svobody, ale důsledkem závěru znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, zda může na základě dostupných podkladů a ambulantního vyšetření obžalovaného vypracovat znalecký posudek, s trestem. Nejde však o trestněprávní sankci, a to ani o trest, ani o ochranné opatření. V této souvislosti je nutno zmínit, a to především s přihlédnutím ke způsobu obhajoby obžalovaného a argumentaci jeho podání, že do určité míry zjevně zaměňuje řízení podle trestního řádu za řízení ve věcech občanskoprávních. Tomu do určité míry nasvědčují i jeho výhrady k tomu, že samosoudce okresního soudu mu odmítal odpovídat na otázky a stejně tak jeho dotaz na předsedu odvolacího senátu, zda bude ochoten mu odpovídat na otázky.

Pokud jde o provedené dokazování, došel zdejší soud k závěru, že soud první instance provedl úplné dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí dle ust. § 2 odst. 5 tr. řádu. Zdejší soud v rámci apelačního principu přezkumného řízení doplnil dokazování výhradně o důkazy vztahující se k osobě pana obžalovaného a případnému rozhodování o trestu. Ve vztahu k rozhodnutí o vině zdejší soud důkazy neprováděl. Za této situace by odvolací soud

obvykle poukazoval na ustanovení § 263 odst. 7 věta druhá tr. řádu s tím, že krajský soud je vázán hodnocením důkazů provedených okresním soudem. Tento senát má však zato, že domovní prohlídka provedená v bydlíšti obžalovaného dne 9.7.2009 proběhla nezákonně. Soudce okresního soudu zákonným způsobem vydal příkaz k domovní prohlídce (č.l. 62 – 63), z protokolu o provedení úkolu založeného na č.l. 64 – 65 však vyplývá, že v rozporu s požadavky ust. § 85 odst. 2 tr. řádu nebyla prohlídce přítomná žádná nezúčastněná osoba. Z toho důvodu nelze vycházet ze skutečností zjištěných při domovní prohlídce, a to včetně přehledu věcí odňatých a sepsaných na č.l. 66. S ohledem na to nelze vycházet ani z navazující balistické expertízy (č.l. 89 – 93). Za této situace odvolací soud zvažoval, zda důkazy provedené v řízení před soudem dostatečně odůvodňují závěr o vině obžalovaného bez důvodných pochybností ve smyslu podané obžaloby.

Došel k závěru, že přes zmíněné procesní pochybení a z něj vyplývající nepoužitelnost části důkazů lze uzavřít, že s ohledem na obtížné doručování podkladů o správním řízení a především správního rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu (č.l. 53), lze vycházet z toho, že 25.4.2009 nabylo právní moci rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu a pokud obžalovaný nadále držel krátkou kulovou zbraň specifikovanou ve výroku napadeného rozsudku, držel tuto zbraň neoprávněně. V té souvislosti nutno zdůraznit, že ve smyslu ust. § 9 odst. 1 tr. řádu není soud v trestním řízení vázán rozhodnutím jiného státního orgánu a samostatně vyhodnocuje provedené důkazy nejenom k závěru o tom, zda obžalovaný formálně naplnil znaky žalované skutkové podstaty, ale také k tomu, zda předmětnou střelnou zbraň přechovával bez povolení. V postupu Policie ČR jako správního orgánu zdejší soud neshledal žádné pochybení, ani v tom směru, pokud správní orgán vycházel ze zprávy MUDr. Vladimíra Šupiny ze dne 31.10.2008, že obžalovaný je z medicínského hlediska a vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nezpůsobilý k držení zbrojního průkazu a zbraně. Navíc z předmětného vyjádření vyplývá, že o této skutečnosti byl pacient poučen a odmítl poučení podepsat. Tuto skutečnost potvrdili svými podpisy další lékaři PL Dobřany.

Z výsledku znalce MUDr. Švarce v hlavním líčení přitom vyplývá, že posouzení způsobilosti držení zbrojního průkazu na střelnou zbraň spadá do kompetence psychiatra, který se vyjadřuje, zda posuzovaný je schopen držení zbraně. Posuzujícím lékařem je sice praktický nebo závodní lékař, ten však v případě pochybností o duševním stavu se má dotázat psychiatra nebo přímo poslat dotyčného k psychiatrovi, popřípadě psychologovi na vyšetření, zda je schopen držení zbraně. Již z tohoto závěru v návaznosti na předchozí vyjádření ošetřujících lékařů – psychiatrů, respektive znalců, jimž se nepodařilo ambulantně vyšetřit duševní stav obžalovaného, je zřejmé, že k držení zbraně není odvolatel způsobilý. Na tom nic nemění ani ta skutečnost, že MUDr. Beranová jako soukromá praktická a tělovýchovná lékařka současně oprávněná posuzovat zdravotní způsobilost leteckého personálu druhé třídy dala současně s osvědčením o zdravotní způsobilosti pro parašutistu obžalovanému i posudek o zdravotní způsobilosti k držení zbrojního průkazu skupiny E (č.l. 219). Na podkladě opakujících se závěrů odborníků – lékařů psychiatrů lze dovodit, že praktická lékařka nebyla obeznámena s anamnestickými údaji, které by ji správně měly vést k odkázání obžalovaného na lékaře – psychiatra.

Z provedeného dokazování, byť zdejší soud označil domovní prohlídku za nezákonnou, je zřejmé, že neoprávněného přechovávání střelné zbraně, která byla specifikována listinnými důkazy ze správního řízení založenými ve spise, se obžalovaný dopouštěl v době od právní moci správního rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu, a to až do faktického odnětí zbraně 9.7.2009, a to bez ohledu na to, zda domovní prohlídka proběhla zákonně či nezákonně. Ze zprávy založené na č.l. 96 je zřejmé, že po provedeném balistickém

zkoumání byla zbraň uložena na Policii ČR. Ze specifikace zbraně lze dovodit, že se jednalo o střelnou zbraň, a to tím spíše, že skutečnost, že její držení podléhá povolení, vyplývá i z karty držitele zbrojního průkazů založené na čl. 17 a karty registrované zbraně na čl. 18 spisu.

Pokud obhajoba argumentovala tzv. zbrojní amnestií a tím, že odnětí zbraně znemožnilo obžalovanému využít zániku trestnosti nedovoleného ozbrojování ve smyslu čl. II novely zákona o zbraních č. 484/2008 Sb., nutno především zdůraznit, že z žádosti obžalovaného o prodloužení platnosti zbrojního průkazu podané dne 22.1.2009 (čl. 20), další takové žádosti ze dne 9.3.2009 (čl.157), jakož i z jeho následného postoje ke správnímu řízení, lze dovodit, že obžalovaný nehodlal využít přechodného ustanovení zmíněné novely zákona o střelných zbraních a střelivu. To souvisí ostatně i s úředním záznamem ze dne 9.7.2009, kdy před započítáním domovní prohlídky byl obžalovaný vyzván podle § 78 tr. řádu, aby vydal střelnou zbraň vedenou v evidenci na jeho osobu a odmítl s policejním orgánem komunikovat (čl. 101, 64). Formální znaky skutkové podstaty trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zákona účinného od doby spáchání tedy byly ze strany obžalovaného naplněny, a to včetně úmyslné formy zavinění přinejmenším v úmyslu eventuálním podle § 4 písm. b) tr. zákona se srozuměním, že jeho jednáním budou naplněny znaky trestného činu. S ohledem na způsob obhajoby obžalovaného nutno zdůraznit, že nedovolené ozbrojování je trestným činem abstraktním, u něhož není zapotřebí, aby došlo ke způsobení škody na životě, zdraví či majetku nebo jiných chráněných zájmech jiné osoby, v tomto řízení tedy nevystupuje žádná konkrétní osoba, ač fyzická či právnická, jako poškozený. Chráněným objektem je zájem společnosti na bezpečnosti lidí proti možnému ohrožení jejich života a zdraví, které vyplývá z nekontrolovatelného držení, nošení střelné zbraně. Podle nauky trestního práva hmotného jde tedy o abstraktní ohrožovací delikt. Nalézací soud nepochybil ani v tom směru, pokud při právní kvalifikaci jednání obžalovaného vycházel z právní úpravy účinné v době spáchání, neboť pozdější trestní zákoník není pro obžalovaného příznivější.

Zatímco ke všem důkazům navrhovaným ve vlastnoručním odůvodnění odvolání se zdejší soud paušálně vyjádřil, že zčásti jsou důkazy nadbytečnými, zčásti dokonce irelevantními, důkladně se zabýval důkazním návrhem uplatněným obhájcem obžalovaného. Ten své námitky nesměřoval do absence některého z formálních znaků skutkové podstaty, ale poukázal na rozpory v důkazech vztahujících se k duševnímu stavu obžalovaného, ať už ve smyslu způsobilosti k držení střelné zbraně, především pak ve vztahu k jeho přičetnosti jako obecnému znaku pachatele trestného činu. S obhajobou lze souhlasit v tom směru, že ze spisového materiálu a důkazů prováděných v nalézacím řízení lze dovodit, že v této věci měl soud k dispozici několik důkazů zabývajících se jednak způsobilostí obžalovaného k držení střelné zbraně, jednak jeho diagnózou a v důsledku té i zachovalostí rozpoznávacích a ovládacích schopností v době činu. Obecně lze poukázat na to, že **všechny tyto důkazy se shodují v tom směru, že obžalovaný není osobou zdravotně způsobilou k držení zbrojního průkazu a zbraně.** Již s ohledem na parafrázi výsledku znalce MUDr. Švarce lze znovu akcentovat, že odbornou způsobilost k takovému posouzení má výhradně lékař, který je specialistou na odvětví psychiatrie. V tomto směru nebyl zjištěn žádný důkaz, který by takové závěry zpochybnil. Žádost obhajoby o doplnění dokazování také nesměřuje k tomuto zásadnímu momentu, ale výhradně k tomu, zda s ohledem na svůj duševní stav byl obžalovaný v době páchaní trestné činnosti trestně odpovědným. V té souvislosti nutno zdůraznit, že k této otázce se nevyjadřoval ani MUDr. Šupina, který dával obžalovanému v době jeho hospitalizace v PL v Dobřanech poučení o nezpůsobilosti k držení zbraně (čl. 44), ani MUDr. Ježková, která jako praktická lékařka obžalovaného s ohledem na poskytnutý odborný závěr psychiatrický takové stanovisko tlumočila Policii ČR (čl. 30 – 47), neboť odkazovala na znalecký posudek MUDr. Heleny Škopkové v občanskoprávním řízení

vedeném ohledně způsobilosti obžalovaného k právním úkonům. Zmíněný soudně znalecký posudek založený na č.l. 32 – 47 je v tomto trestním řízení tedy toliko důkazem listinným. Navíc zmíněná znalkyně se nevyjadřovala k odpovědnosti obžalovaného za protiprávní jednání, ale výhradně na podkladě zadaných otázek k řízení o zbavení způsobilosti.

Je však třeba připustit, že zmíněná znalkyně uvedla, že posuzovaný trpí závažnou duševní chorobou, paranoidní psychózou s bludy, která je trvalá, má progresivní vývoj a není žádná naděje na zlepšení jeho stavu (č.l. 47). Zřejmě tento posudek v jiné věci vedl orgány činné v trestním řízení k přibrání soudního znalce MUDr. Poříckého, který připustil, že při současném vyšetření obžalovaného dne 17.7.2009 byly rovněž přítomny příznaky poruchy shledané předchozí znalkyní. Kromě toho však zmíněný znalec zdůraznil, že ambulantní vyšetření je za stávajícího stavu nedostatečné, poukazoval přitom na to, že s ohledem na spolupráci posuzovaného nelze učinit přesnější závěry a vyslovil toliko vysokou pravděpodobnost existence psychózy (č.l. 88). Policejní orgán nepochybil, pokud za této situace přibral jiného znalce - MUDr. Jiřinu Krausovou s tím, že vyšetření obžalovaného bude provedeno v Psychiatrické léčebně v Dobřanech. Ze spisového materiálu vyplývá, že zmíněná znalkyně požádala o zproštění povinnosti jak pro nespolečenskou obviněného, tak pro napadání osoby znalce a lékařského zařízení z podjatosti vůči jeho osobě (č.l. 11). Navrhla observaci obžalovaného v jiném psychiatrickém zařízení České republiky, čemuž policejní orgán vyhověl, a obžalovaný byl přemístěn do PL Bohnice, kde byl zkoumán jeho duševní stav již zmíněným MUDr. Jiřím Švarcem, Ph.D. Ten následně závěry, k nimž došel ve svém písemném znaleckém posudku ze dne 20.7.2010, stvrdil i při velice podrobném výslechu v přítomnosti obžalovaného při hlavním líčení konaném dne 11.10.2011. Jednalo se o jediného znalce, který vypracovával znalecký posudek za situace, kdy obžalovaný mohl být sledován v průběhu umístění v uzavřeném psychiatrickém ústavu. Znalec vysvětlil, že s MUDr. Škopkovou shledali stejný klinický obraz, ten však jinak diagnosticky a forenzně hodnotili. Přitom akcentoval, že **jemu obžalovaný poskytl veškeré údaje, které chtěl vědět, tudíž s ním na rozdíl od jiných znalců spolupracoval a následně vysvětlil, z jakého důvodu došel k závěru, že obžalovaný netrpí psychózou, ale „toliko“ paranoidní poruchou osobnosti, která však neměla vliv na jeho schopnost rozpoznat nebezpečnost jednání obžalovaného pro společnost, neboť věděl, že držení zbraně je protiprávní, zatímco schopnost odvolatele ovládnout své jednání mohla být zmenšena zmíněnou paranoidní poruchou osobnosti, avšak nanejvýš nepodstatně (č.l. 144).** Vysvětlil, že porucha s bludy a dekompenzovaná paranoidní porucha osobnosti mají stejný klinický obraz, v minulosti tyto diagnózy splývaly, a vysvětlil, že posuzovaným znalcům v dřívější době neposkytl anamnestické údaje potřebné k rozlišení a jevil obraz závažné psychotické poruchy, zatímco s ním spolupracoval a zmíněný znalec měl nejvíce podkladů pro závěry svého posudku. Podrobné vysvětlení znalce je zcela v souladu s úpravou výslechu znalce na podkladě zásady ústnosti a bezprostřednosti podle § 108 odst. 1 tr. řádu a koresponduje i s případným postupem podle § 109 tr. řádu. Zdejší soud ve shodě se závěry nalézacího soudu neshledal žádné vady posudku, nemá pochybnosti o správnosti posudku ani o tom, že by zmíněný posudek byl nejasný nebo neúplný. Za této situace není ani zákonný, ani věcný důvod pro doplnění dokazování přibráním jiného znalce nebo dokonce vyžádání revizního znaleckého posudku ústavu podle § 110 odst. 1 tr. řádu. Zdejší soud má tedy za to, že vyhodnocení provedených důkazů postupem podle § 2 odst. 6 tr. řádu – s výjimkou toho, že soud první instance vycházel i z nezákonně provedené domovní prohlídky – je v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, a to i na podkladě zásady ústnosti a bezprostřednosti, především ve vztahu k výpovědi samotného obžalovaného a již zmíněné podrobné výpovědi znalce MUDr. Švarce, který poukázal na

výrazné paranoidně kverulantské rysy osobnosti obžalovaného, avšak s tím, že neshledal žádné bludy (č.l.264). Okresní soud došel ke správným skutkovým i právním závěrům. Byly prokázány nejen všechny požadované znaky skutkové podstaty trestného činu, ale i plná trestní odpovědnost obžalovaného, který v důsledku nepodstatně zmenšené schopnosti ovládací nemůže být považován ani za osobu se zmenšenou přičetností.

Pokud jde o společenskou nebezpečnost jednání obžalovaného, nutno zdůraznit, že v tomto směru se okresní soud dostatečně nevěnoval rozboru kritérií § 3 odst. 2, odst. 4 tr. zákona. Především s ohledem na osobu obžalovaného, který je nejen verbálně agresivní, ale již se dopustil i fyzické agrese, o čemž svědčí k důkazu odvolacím soudem provedené důkazy a především meritorní rozhodnutí z přestupkových spisů, zejména napadení vedoucí sociálního odboru ÚMO Plzeň 1 koženým páskem (srov. rozhodnutí ze dne 30.4.2008 sp.zn. Rp: 320/07), shledává zdejší soud i potřebný stupeň společenské nebezpečnosti odůvodňující závěr, že ten je vyšší než nepatrný. Proto zdejší soud potvrdil správnost výroku o vině.

Obžalovaný byl uznán vinným spácháním trestného činu, za který zákonodárce umožňuje uložit trest odnětí svobody až na jeden rok nebo peněžitý trest nebo propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Okresní soud přiznal obžalovanému polehčující okolnosti vedení řádného života, s ohledem na zmíněné přestupkové spisy se zdejší soud s takovým závěrem neztotožňuje. Oproti tomu souhlasí se závěry napadeného rozhodnutí v tom směru, že nebyly shledány žádné přitěžující okolnosti a ani okolnosti projednávané trestné činnosti rozebírané okresním soudem na straně 4 odst. 3 odůvodnění nijak nezvyšují typovou společenskou nebezpečnost jednání obžalovaného. Okresní soud nepochybil, pokud došel k závěru, že na obžalovaného lze působit trestem nespojeným s přímým výkonem trestní represe. Nepochybil, pokud obžalovanému uložil několikátýdenní trest odnětí svobody s podmíněným odkladem za podmínek § 58 odst. 1 tr. zákona. Podle názoru zdejšího soudu mohla být dokonce uložena i přísnější zkušební doba podmíněného odsouzení než jeden rok, tedy na dolní hranici zákonného rozpětí, které je od jednoho do pěti let. Nutnost kontroly chování obžalovaného a tedy podmíněného odsouzení vyplývá z jeho sklonů k agresi prokázaných přestupkovými spisy. Zdejší soud s ohledem na krátkou dobu zkušební doby došel spíše k závěru, že uložený trest je spíše trestem nepřiměřeně mírným dle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu, s ohledem na skutečnost, že přezkoumává odvolání výhradně podané ve prospěch obžalovaného, brání mu však zákaz *reformace in peius* v jeho zpřísnění. Podle názoru odvolacího soudu měl okresní soud spíše uložit podmíněné odsouzení s probačním dohledem, aby nad chováním obžalovaného ve zkušební době byla výraznější kontrola (§ 60a odst.1, 3 trestního zákona). Jako vedlejší trest bylo uloženo propadnutí věci – předmětné samonabíjecí pistole. Byly splněny zákonné podmínky pro takovýto postup, neboť obžalovaný jednak ztratil oprávnění k jejímu držení, jednak se dopustil trestné činnosti v souvislosti s touto věcí, která je jeho majetkem. Navíc je třeba zdůraznit, že tímto odsouzením ztratil i bezúhonnost jako další předpoklad pro vydání zbrojního průkazu a oprávnění k držení zbraně. Takové tresty nepovažuje odvolací soud za nepřiměřeně přísné ve smyslu § 258 odst.1 písm.e) tr.řádu. Proto zamítl podané odvolání jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho

bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 16.04.2012

JUDr. Pravoslav Polák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Šafářová

Vypravila: Jana Poláková